

Marék Veronika

A KARÁCSONYI FELHŐ

Illusztrálta:
Szabó-Nyulász Melinda

Móra

Marék Veronika

A KARÁCSONYI FELHŐ

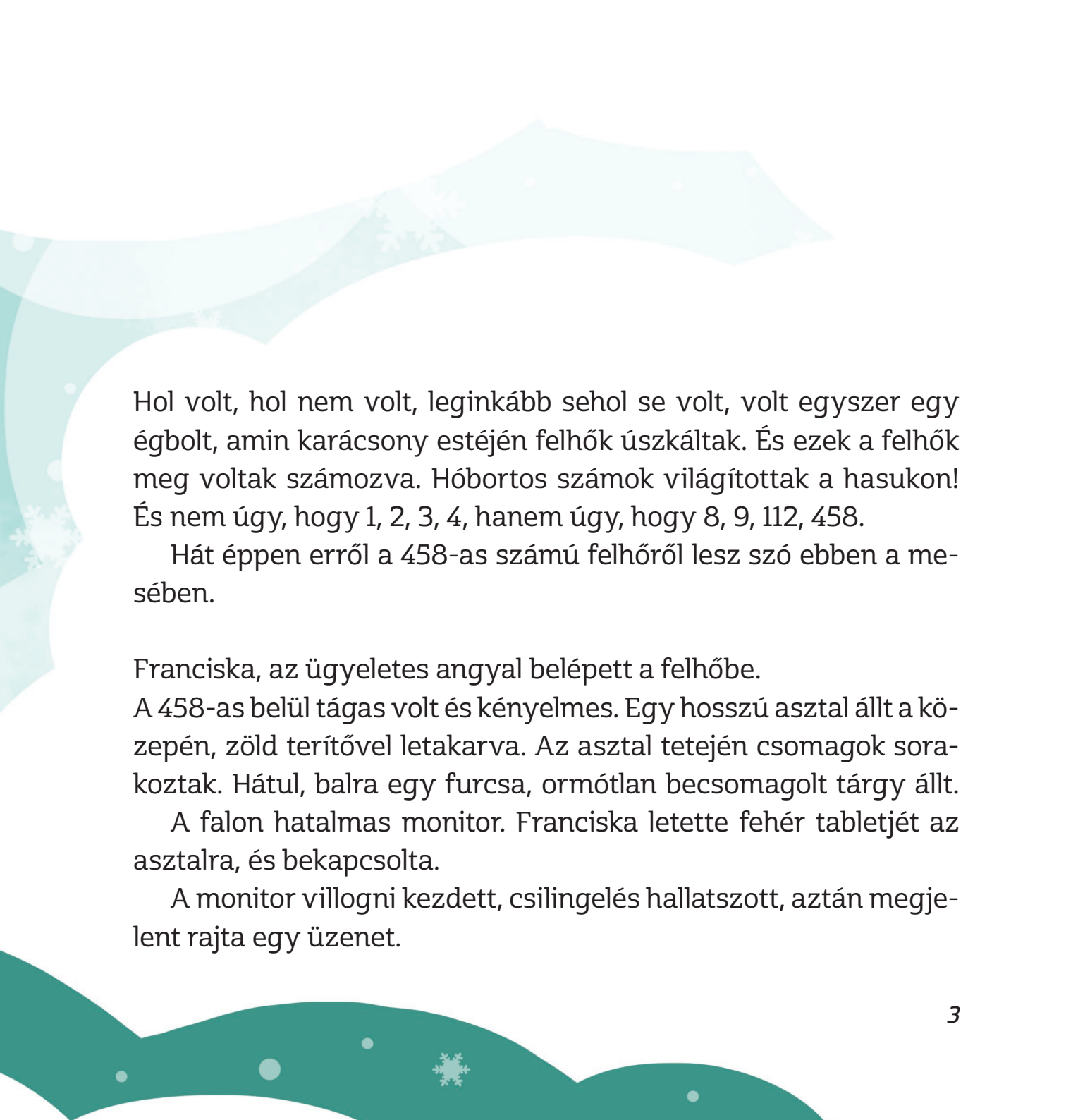

458

MÓRA KÖNYVKIADÓ

458

Hol volt, hol nem volt, leginkább sehol se volt, volt egyszer egy égbolt, amin karácsony estéjén felhők úszkáltak. És ezek a felhők meg voltak számozva. Hóbortos számok világítottak a hasukon! És nem úgy, hogy 1, 2, 3, 4, hanem úgy, hogy 8, 9, 112, 458.

Hát éppen erről a 458-as számú felhőről lesz szó ebben a mesében.

Franciska, az ügyeletes angyal belépett a felhőbe.

A 458-as belül tágas volt és kényelmes. Egy hosszú asztal állt a közepén, zöld terítővel letakarva. Az asztal tetején csomagok sorakoztak. Hátul, balra egy furcsa, ormótlan becsomagolt tárgy állt.

A falon hatalmas monitor. Franciska letette fehér tabletjét az asztalra, és bekapcsolta.

A monitor villogni kezdett, csilingelés hallatszott, aztán megjelent rajta egy üzenet.

Figyelem, figyelem! Itt az Angyalközpont. Karácsonyeste van, az ajándékszórás 20 perc múlva indul. Minden angyaltól gyors, pontos munkát kérünk, hogy a gyerekek időben megkapják az ajándékukat. A legjobb angyalcsapat megkapja az Angyalközpont aranyérmét.

Franciska felsóhajtott.

– A legjobb csapat? Tavaly is a legügyetlenebbeket kaptam!
Az üzenet folytatódott.

Értesítünk mindenkit, hogy a 458-as felhő idén utoljára működik, kivonjuk a forgalomból. Elszállítjuk a berendezését, és átminősítjük közönséges esőfelhővé. Évek óta rosszul teljesít. Az üzenetnek vége.

Franciska elfehéredett.

458

- Akkor nekem is végem van! - Megszédült, az asztalba kellett kapaszkodnia.

- Szegény 458-as! Ő nem tehet semmiről...

Aztán összeszedte magát.

- Mi akkor is szépen búcsúzunk! Csak látnám már az új csapatomat!

Kitárta az ablakot, és kinézett a sötétbe. Hirtelen hátralépett.

A nyitott ablakon át kicsi angyalok potyogtak be a felhő belsejébe, mint a hógolyók.

- Megjöttünk! Itt vagyunk! Szia, Franciska! - És lihegve elterültek a padlón.

A nyakukban kis mobil lógott, mint egy nyakék.

Franciska elképedten bámult rájuk.

- Úristen, óvodások! Csupa kezdő! Megőrülök. Ezek még repülni se tudnak! Mi a nevetek?

A kicsik sorra bemutatkoztak.

- Meskete!

- Minilili!

- Majmóci.

- Micsoda? - kérdezte Franciska, mint aki nem hisz a fülének. - Majmóci??? Ez egy angyalnév?

- Igen! - mondta büszkén a kisangyal.

Franciska legyintett.

– Mindegy. Keljetek fel! Nézzétek meg, mennyi ajándékcsomag van az asztalon!

A kisangyalok izgatottan ide-oda futkostak, egymásba ütköztek, felborultak.

– Megőrülök! – morogta Franciska, és sorba állította őket az asztal mellett.

– Ezeket a csomagokat kell elszállítanunk a gyerekeknek. Ellenőriznétek mindegyiket! Megmutatom, hogyan. Csomagolás: rendben. Szalag: rendben. Címkártya: rendben.

A kisangyalok sorra kézbe vették a csomagokat. Majmóci utánoztta Franciskát.

– Csomagolás: rendben. Szalag: rendben. Címkártya a helyén. Ezek itt mind könyvek. De mi a csuda ez? Palacsintasütő? Hosszú nyele van.

– Nem, nem! Ez egy tükör – mondta Minilili, és belevigyorgott.

– Vagy egy gitár! – szólt Meskete, és játszani kezdett rajta. – Plim, plim, plum...

Minilili megnyomott egy csomagot.

– Ez dörmög!

– Ez meg dudál! – hallgatózott Majmóci.

– Ez meg villan! – álmélkodott Meskete.

